

Jana Glaserová (nar. 1938)

První část našeho projektu byla stavět se za pamětnicí paní Janou Glaserovou, která zažila válku a vše kolem ní, povyprávěla nám jak to v té době chodilo a že to nebylo vůbec jednoduché to jsme pochopili hned. Byl to velmi příjemný a zajímavý rozhovor, ve kterém jsme se dozvěděli nejen my, ale i pan učitel mnoho informací. Paní Glaserová nám upekla její známou roládu, která byla moc dobrá a všem chutnala. Jana Glaserová je jednou z mála předválečných fulneckých rodaček, která ve Fulneku žije po celý život. Narodila se 13. 9. 1938 jako Jana Wladarsch, do česko-německé rodiny. Její první roky poznamenala válka a odchod otce na frontu. Často vzpomíná zejména na konec války, který jako sedmiletá velmi intenzivně vnímala. Na denním pořádku tehdy bylo ostřelování města, které se stalo osudným i pro její rodný dům na fulneckém náměstí. Pamětnice zmiňuje i netypický školní rok 1944/45, který děti částečně trávily v různých protiletectkých krytech. Závěr války tedy byla rodina Wladarsch nucena strávit u tety ve Větrkovicích. Fulnek byl v prvních květnových dnech roku 1945 dějištěm řady hrůz. Slova paní Glaserové potvrzuje např. i kronika kapucínského kláštera: *“Domy na samotném náměstí jsou ohněm, částečně žhářstvím přeměněny ve hrůzné ruiny. Jako oční důlky lebek na nás působí rozbitá okna ohořelých domů... Drancování a znásilňování snášelo obyvatelstvo... Obchůzka vyhořelým městem vedla sutěmi, štěrky a mnoha střepy. Mnohé dobré věci byly v krátkém čase ztraceny.”*

Po ukončení bojů se Glaserovi skrývali ve sklepě před ruskými vojáky, s nimiž měl strýc paní Jany, sloužící dříve v legiích, nedobré zkušenosti. Až po jejich odchodu za několik týdnů mohli opustit svou skrýš. Po válce se opět přestěhovali do bytu ve Fulneku a jako jedni z mála nebyli zařazeni do odsunu, pro český původ matky. Paní Jana pak vychodila základní školu a hned po ní nastoupila do podniku Romo, kde strávila celý svůj pracovní život. Bohužel nemohla pokračovat ve vysněném studiu jazyků, protože byla katolické víry. V práci se seznámila se svým manželem, taktéž sudetským Němcem, s nímž měla později dvě děti. Z manželského života se jí do paměti silně vryly okamžiky roku 1968, kdy manžel během srpnové okupace odjel na pracovní cestu do Prahy a měla o něj velký strach.

Paní Jana celý život využívala výborné znalosti své mateřské němčiny a mohla tak ve Fulneku zprostředkovat řadu velmi emotivních setkání jeho původních obyvatel. Ti se od 60. let často vraceli do svého rodného města, aby se podívali, v jakém stavu najdou své bývalé domy. Paní Jana se slzami v očích vzpomíná zejména na ta setkání, kdy noví majitelé ochotně a se zájmem přijímali u sebe doma bývalé vlastníky domů.

V další části naší práce bylo třeba všechny informace, které jsme zjistili, dát dohromady a následně je nahrát v rádiu. Byl to skvělý zážitek, příjemné prostředí a milí lidé tomu dodávali skvělou atmosféru. A nakonec to nejlepší, je nám velkou ctí, že můžeme náš projekt ukázat více lidem a inspirovat je. Předvedeme totiž příběh paní Glaserové na setkání v Příboře. Jsme vděční za tuto možnost, děkujeme!